



Arrest

nr. 201 000 van 12 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. WAERENBURGH
Cordoeaniersstraat 17-19
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. WAERENBURGH en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent de broer van D.B. (...) (O.V.X) en de zoon van I.M.B. (...) (O.V.X) en J.B. (...) (O.V.X). Ze dienden in België allemaal een asielaanvraag in, al keerde uw vader inmiddels terug naar Tsjetsjenië, om zich er te ontfemen over uw ander broer, D. (...). Uw zoon, M.B. (...) (O.V.X) vroeg op 10 juli 2015 asiel bij de Belgische asielinstanties, maar aangezien hij geen gevolg gaf aan een uitnodiging van de Dienst Vreemdelingenzaken, werd hij geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

Uw broer D. (...) was in Tsjetsjenië, net als uzelf, zij het prominenter, actief in de bouwsector. Hij werkte er voor 2 bouwbedrijven, die verschillende grote bouwprojecten realiseerden in Tsjetsjenië, in het kader van de heropbouw van het land. Dit gebeurde met subsidies van het Ministerie van Bouw. De kwestieuze bouwbedrijven financierden de projecten en zouden nadien terugbetaald worden door de

Tsjetsjeense autoriteiten. Dit gebeurde echter niet (correct) en daarom haalde uw broer verhaal bij de rechtbank. Hij kreeg gelijk van de rechtbank, maar toch werd hij niet naar behoren uitbetaald. Uw broer verklaart dat hij problemen kreeg omdat hij bleef doorzetten met zijn strijd om geld van de Tsjetsjeense (of Russische) autoriteiten te recupereren. Naderhand kreeg uw broer ook problemen met een zekere A.P. (...), die hem (het bedrijf) geld had geleend om bouwprojecten te financieren. Omdat hij niet terugbetaald werd door de Tsjetsjeense autoriteiten, kon uw broer D. (...) A. (...) op zijn beurt niet terugbetalen. Ook K.D. (...) en K.Y. (...) eisten nog geld van uw broer.

Uw broer zou in totaal 3 keer gearresteerd zijn, om zodoende druk uit te oefenen en hij niet langer zou procederen tegen de autoriteiten om uitbetaald te worden voor de gerealiseerde bouwprojecten. Ergens eind 2013 zou uw broer op straat zwaar zijn mishandeld en daarbij brak hij een rib. In een appartement waarin hij verbleef zou er voordien een huiszoeking zijn gebeurd. Tijdens de huiszoeking zou een hoeveelheid drugs zijn aangetroffen, hetgeen nadien kon aangewend worden om uw broer valselyk te beschuldigen (en later te veroordelen). Ook bij de echtgenote van uw broer zou nog een huiszoeking hebben plaats gevonden.

Uzelf, van uw kant, zou veel eerder, in 2011, in uw wagen door onbekenden beschoten zijn, waardoor u een ongeval had. Uw zus en dochter kwamen om, al is het u niet duidelijk of zij omkwamen door de klap dan wel door kogels. U zou 2 à 3 keer zijn gearresteerd, eveneens omwille van de problemen in de bouw.

Na het laatste incident, eind 2013, waarbij uw broer een rib brak, voelde hij zich niet langer veilig in Tsjetsjenië. Hij verkaste naar Rusland, waar hij nog een tijd werkte – eveneens in de bouw – en waar hij begon met de organisatie van zijn vlucht en deze van zijn gezinsleden. In oktober 2014 kwamen uw broer D. (...) en zijn gezinsleden in België aan, om er op 7 oktober een asielaanvraag in te dienen. U was al sinds 2013 in België, waar u, op 23 mei van dat jaar, ook een asielaanvraag indiende. Uw ouders kwamen in 2015 in België aan en vroegen er eveneens asiel. Uw schoonvader zou in 2016 naar Tsjetsjenië zijn teruggekeerd om er zich te bekommeren over uw andere broer, D. (...).

Voor uw asielaanvraag legt u uw intern paspoort, uw rijbewijs, Poolse verblijfsdocumenten en een psychologische rapport over.

B. Motivering

Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u zich beroept op de asielmotieven van uw broer, D.B. (...) (O.V.X). Aangezien in zijn hoofde werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de criteria van de Conventie van Genève, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen waarop de beslissing van uw broer is gebaseerd, wordt verwezen naar zijn beslissing, die luidt als volgt:

“Voor onderhavige asielaanvraag beroept u zich op de volgende motieven. U zou in Tsjetsjenië problemen gekregen hebben door uw activiteiten voor twee bouwbedrijven. Ze realiseerden bouwprojecten in het kader van de heropbouw van Tsjetsjenië, waarvoor overheidssteun voorzien was. U liep terugbetalingen door de Tsjetsjeense autoriteiten mis en procedeerde hiervoor bij het gerecht. Hoewel u voor de rechtbank uw gelijk haalde, kreeg u niet alle achterstallen. Omdat u zich vastberaden toonde, werd u meer onder druk gezet, mits enkele arrestaties en/of huiszoekingen. Omdat u sowieso moest wachten op uitbetalingen, had u ook bij een privépersoon krediet gevraagd. Toen u hem niet (meer) kon terugbetalen, kreeg u het ook met hem aan de stok. U vond het niet langer veilig in Tsjetsjenië en, bij uitbreiding, de Russische Federatie en besloot daarom te vluchten. Welnu, er moet besloten worden dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, volgens de criteria van de Conventie van Genève, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Deze beoordeling is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Zo werd vastgesteld dat uw verklaringen over arrestaties, in het kader van de hiervoor geschetste problematiek, onvoldoende consistent zijn.

U beweerde immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, DVZ, rubriek 3.1) dat u 1 keer van thuis uit werd opgepakt en gedurende één dag werd vastgehouden. U situeert deze aanhouding in augustus 2013. Tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, gehoorverslag dd.16.03.2015, p.6) situeert u de aanhouding in eerste instantie begin 2014 of eind 2013, om ze korte tijd later eind september 2013 te situeren (CGVS 1, p.7). In tegenspraak met uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, beweerde u voorts dat u 3 à 4 uur werd vastgehouden (CGVS 1, p.7). U werd geconfronteerd (CGVS 1, p.7) met de vaststelling dat u de arrestatie eerder in augustus situeerde, waarop u verklaart het niet te weten, dat het mogelijk is en dat u zich in voorkomend geval dan mogelijk vergist hebt (CGVS 1, p.7). Met de vaststelling dat u ook weinig consistent bleek in de duur van de detentie, werd u weliswaar niet geconfronteerd, daar deze inconsistentie pas werd opgemerkt bij de finale analyse van uw verklaringen, maar niettemin blijft de vaststelling overeind dat uw verklaringen

over voormelde arrestatie weinig consistent zijn. Van u mocht verwacht worden dat u consistent zou zijn in uw verklaringen over een arrestatie, die nota bene niet lang plaats vond voor uw gehoor door het CGVS, in casu betreft het een tijdsspanne van 6 of 7 maanden. Deze vaststelling werpt reeds een aanzienlijke smet op uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen incidenten in het bijzonder.

U bleek trouwens weinig consistent in het aantal arrestaties die u te beurt vielen.

Daar waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, DVZ, rubriek 3.1.) uitdrukkelijk beweerde 1 keer te zijn opgepakt, verklaarde u tijdens uw laatste asielgehoor (CGVS 4, p.5) 3 keer te zijn opgepakt. Bij de vraag om verduidelijking (wat u verstaat onder arrestaties), stelt u dat het wel degelijk ging over "het meenemen met dwang" (CGVS 4, p.5). Aangezien u bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts gewag maakte van 1 arrestatie en er geen discussie bestaat over wat u verstaat onder de term arrestatie, werd u geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dienaangaande (CGVS 4, p.5). U beweert dan dat u mogelijk enkel naar aanhouding(en) bij de grens met Dagestan werd gevraagd (CGVS 4, p.5), maar dit blijkt geenszins uit de weerslag in de CGVS-vragenlijst, aangezien er slechts in algemene zin werd gevraagd of u gearresteerd bent (geweest). Dergelijke inconsistentie, nota bene over het aantal arrestaties (wat dus raakt aan de kern van uw asielrelaas), doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

In het verlengde van de vorige vaststelling moet worden vastgesteld dat uw echtgenote onaannemelijk weinig op de hoogte bleek van het aantal keer dat u zou gearresteerd zijn.

In de bij de Dienst Vreemdelingenzaken door haar ingevulde voorbereidende vragenlijst (CGVS-vragenlijst, Z. (...), DVZ, dd.12.01.2015) maakte zij geen gewag van enige arrestatie van uzelf, hetgeen mogelijk kan verklaard worden door het gegeven dat uw echtgenote hier niet expliciet naar gevraagd werd. Echter, tijdens haar eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, Z. (...), p.2) deed de bevoegde Protection Officer zulks wel. De vraag werd gesteld of u ooit werd opgepakt en hierop antwoordt uw echtgenote (CGVS1, Z. (...), p.2) dit niet te weten en zich zulks niet te kunnen herinneren. Op de daaropvolgende vraag of u ooit werd meegenomen, vroeg uw echtgenote in eerste instantie of hiermee van thuis uit of elders bedoeld werd, om vervolgens te beweren dat het in elk geval niet in haar bijzijn is gebeurd (CGVS1, Z. (...), p.2). Welnu, hoewel uit uw verklaringen en deze van uw echtgenote kan afgeleid worden dat jullie, omwille van uw beroepsactiviteiten of uw juridische démarches, vaker van elkaar gescheiden leefden, mocht toch van uw echtgenote verwacht worden dat zij minstens van het aantal keer dat u gearresteerd op de hoogte zou zijn, quod non in casu. Dergelijke onwetendheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden relaas, specifiek aangaande vervolgingsfeiten. Hierbij kunnen Tsjetsjeense tradities of gebruiken, die onder meer inhouden dat vrouwen weinig of niet op de hoogte zijn van de problemen van hun partner, niet worden ingeroepen, aangezien het om voor het gezin zeer ingrijpende gebeurtenissen gaat, en zij zich zodoende net ook beroept op de feiten die haar echtgenoot (i.e. uzelf) zou hebben meegemaakt. De onwetendheid van uw echtgenote ter zake doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw (jullie) relaas.

Uw echtgenote en uzelf bleken voorts tegenstrijdig over een huiszoeking die bij haar gebeurde in 2014, nota bene het jaar van jullie vlucht uit de Russische Federatie.

Aan uw echtgenote werd gevraagd of er bij haar ooit een huiszoeking is gebeurd (CGVS 2, Z. (...), p.2), waarop zij reliceerde dat er 1 huiszoeking bij haar/ in haar aanwezigheid gebeurde. Uw echtgenote situeert deze huiszoeking in september 2014, meer specifiek 's nachts (CGVS 2, Z. (...), p.2). Voorts verklaarde uw echtgenote (CGVS 2, Z. (...), p.3) dat ze niet wist waar u toen verbleef, maar dat er wel telefonisch contact tussen jullie beiden onderhouden werd (in deze periode). Waar uw echtgenote aanvankelijk, in verband met de huiszoeking, verklaarde dat zij u hieromtrent telefoneerde (CGVS 2, Z. (...), p.3), beweerde ze kort nadien dat u haar telefoneerde en meer specifiek een tiental dagen na de huiszoeking. Uzelf verklaarde echter (CGVS 2, p.5) dat u in de nacht van de huiszoeking zélf door uw echtgenote werd gebeld. U verklaarde uitdrukkelijk (CGVS 2, p.6) dat u nog dezelfde nacht door uw echtgenote op de hoogte gebracht werd van de huiszoeking; het was rond 3 à 4 uur 's nachts dat er telefonisch contact tussen jullie beiden was over de huiszoeking. U werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid. U geeft achtereenvolgens aan niet te weten waarom jullie beider verklaringen tegenstrijdig zijn, om vervolgens uw versie van de feiten te herhalen en te benadrukken om ten slotte de tegenstrijdigheid toe te schrijven aan het slechte geheugen van uw echtgenote (CGVS 2, p.6). Wat betreft dit laatste kan worden opgemerkt dat uw vrouw een attest van een in België actieve psychologe neerlegt (zie document 3 in haar administratief dossier), dat gewag maakt van psychologische en fysieke klachten, maar de opsteller, een in België actieve psycholoog, kan geen objectieve of betrouwbare uitspraken over de oorzaken van voormelde klachten doen. Los daarvan, uit het attest blijkt niet dat het cognitieve geheugen van uw vrouw dermate is aangetast, dat zij niet in staat is om een coherent relaas naar voor te brengen. De tussen uw partner en uzelf vastgestelde tegenstrijdigheid kan bijgevolg niet toegeschreven worden aan de psychologische of mentale toestand

van uw vrouw. Zodoende volstaat het louter herhalen van de eigen versie van bepaalde feiten en de tegenstrijdigheid ten slotte toeschrijven aan het gebrekkige functioneren van het geheugen van de partner, zonder deze laatste bewering voldoende te staven, niet voor het opheffen of verschonen van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Aangezien uw echtgenote en uzelf beiden beweren dat uw echtgenote slechts bij één huiszoeking (in haar verblijfplaats van dat moment) aanwezig was, dit kan bestempeld worden als een ingrijpende gebeurtenis, mocht verwacht worden dat jullie gelijklopende verklaringen zouden afleggen over de informatieuitwisseling hieromtrent. Jullie verklaringen lopen echter dermate uiteen, zodat uw geloofwaardigheid over een specifieke daad van vervolging sterk aangetast wordt, zeker in het licht van het geheel van vaststellingen omtrent uw geloofwaardigheid.

Verder dient te worden vastgesteld dat uw broer, Z.B. (...) (O.V.X), zich op de door u ingeroepen asielmotieven baseert. Uw broer kwam eerder naar België en diende reeds op 23 mei 2013 een asielaanvraag in. Uit de opeenvolgende verklaringen van uw broer moet blijken dat hij, omwille van de door u geschetste problematiek, ook geviséerd werd. In dat verband roept hij voor zijn asielaanvraag een incident in september 2011 in, waarbij de auto die hij bestuurde beschoten werd en bij dit incident zouden zijn dochter én jullie zus Z. (...) omgekomen zijn. Hieromtrent werden enkele opvallende vaststellingen gedaan.

Op 27 mei 2013 vulde uw broer Z. (...) bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn persoonlijke gegevens in (zie "Persoonsgegevens", Z.B. (...), dd.27.05.2013). Onder rubriek 17 ("Kinderen") liet uw broer optekenen dat zijn dochter K. (...), geboren in 1994, eind 2010 omkwam in een verkeersongeval. Onder rubriek 18, gevraagd naar broers en zussen, (Persoonsgegevens Z.B. (...), DVZ, rubriek 18) maakt hij melding van zijn zus Z. (...), overleden in 2011, zonder hierbij details te geven over de doodsoorzaak. Op 6 mei 2015 vulde uw broer Z. (...) de zogenaamde CGVS-vragenlijst in (zie CGVS-vragenlijst Z.B. (...), DVZ, p.3: datum). In deze vragenlijst (CGVS-vragenlijst Z. (...), DVZ, rubriek 3.5) verklaarde uw broer dat zijn auto in september 2011 beschoten werd, dat zijn zus en dochter overleden en dat hijzelf dermate aan het linkerbeen gewond raakte dat hij een amputatie diende te ondergaan. Welnu, het mag vooreerst zeer opvallend genoemd worden dat uw echtgenote noch uzelf dit incident in de door jullie ingevulde vragenlijst vermeldde (zie respectievelijke vragenlijsten, DVZ), zeker aangezien i) uw broer het incident aan de door u geschetste problematiek met schuldeisers verbindt, ii) er 2 familieleden om het leven kwamen, iii) uw broer bij het incident dermate gewond raakte dat hij een amputatie moest ondergaan én iv) u in uw vragenlijst wél spontaan informatie gaf over uw broer R. (...). U werd met deze vaststelling geconfronteerd (CGVS 2, p.3). U schrijft de omissie achtereenvolgens toe aan het feit dat u te horen kreeg dat u enkel over uw problemen moest praten, u wel zei dat heel uw familie naar Europa moest komen, om vervolgens te beweren dat u tijdens uw eerste gehoor door het CGVS toch enigszins aan voormeld incident refereerde (CGVS 2, p.3), hetgeen echter nergens blijkt uit de weergave van uw gehoor op 16 maart 2015 (CGVS 1). Gezien de ernst van de feiten én de vaststelling dat het incident waarvan uw broer het slachtoffer werd verbonden zou zijn met uw vervolgingsproblemen, mocht verwacht worden dat u en/of uw echtgenote voormeld incident toch zouden aanhalen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ook al zou u dit in summiere of bedekte termen doen, quod non in casu. Ook opvallend is dat uw broer de dood van zijn dochter in eerste instantie in 2010 situeerde, om dit naderhand in september 2011 te doen. Het geheel van de hiervoor gedane vaststellingen werpt reeds een smet op de geloofwaardigheid van het betreffende incident.

In het verlengde van de vorige vaststelling moet worden opgemerkt dat u en uw broer tegenstrijdig bleken over deze laatste zijn hospitalisatie, ten gevolge van het ongeval.

Uw broer verklaarde (CGVS 1, Z. (...), p.6) dat hij ten gevolge van het ongeval 3 à 4 maanden gehospitaliseerd werd, uzelf houdt het op "tussen de 2 en de 3 maanden" (CGVS 2, p.2). De vraag of u uw broer ging bezoeken, beantwoordt u – stellig – positief. Op de daaropvolgende vraag hoe vaak u uw broer ging bezoeken, geeft u aan dat u dit meermaals deed en u voegt eraan toe dat u uw broer de eerste dagen zelfs elke dag bezocht (CGVS 2, p.2). Uw broer was bij bewustzijn en herkende u (CGVS 2, p.2). Uw broer Z. (...), van zijn kant, beweerde echter achtereenvolgens (CGVS 1, Z. (...), p.6) dat u hem goed als nooit ging bezoeken, omdat het voor u te gevaarlijk was, om ten slotte te stellen dat het slechts om een eenmalig bezoek ging en dat er wel contact was via de familie, maar quasi geen contact in het ziekenhuis zelf. U werd geconfronteerd met de uiteenlopende verklaringen van uzelf en uw broer, waarop u stellig de verklaring van uw broer ter zake ontkent en herhaalt dat u uw broer de eerste dagen zelf dikwijls bezocht (CGVS 2, p.3). U schrijft de tegenstrijdigheid tevens toe aan mogelijke geheugenproblemen van uw broer (CGVS 2, p.3). Welnu, het Commissariaat-generaal kan aannemen dat uw broer sedert enige tijd en sinds zijn verblijf in België nog meer gezondheidsproblemen heeft, waaronder ook wat psychologische problemen (zie stuk xx: groene map, Z.B. (...)), maar tot op heden werd geen overtuigend bewijs aangevoerd waaruit blijkt dat uw broer zijn cognitieve vaardigheden dermate ontoereikend zijn, zodat hij niet in staat zou zijn om een coherent relaas naar voor te brengen. Uw broer alludeerde zelf ook meermaals naar problemen met zijn geheugen doorheen zijn gehoren, en legde daaromtrent een psychologisch rapport over (zie document 4 in administratief

dossier). Het betreffende attest maakt gewag van psychologische en fysieke klachten, en vermeldt dat u geheugenproblemen zou hebben. Er kan begrip opgebracht worden voor eventuele psychische moeilijkheden die uw broer zou hebben, doch zijn attest is geenszins van die aard dat het bovenstaande tegenstrijdigheden zou kunnen verklaren; behalve de loutere vermelding dat u geheugen en concentratieproblemen zou hebben, blijkt nergens uit dit stuk enig objectief medisch of neuropsychologisch onderzoek dat de geheugenproblemen van uw broer zou kunnen staven. Hieraan kan toegevoegd worden dat de opsteller van het attest, een in België actieve psycholoog, kan geen objectieve of betrouwbare uitspraken over de oorzaken van voormelde klachten doen. Welnu, uit het attest van uw broer blijkt zodoende niet dat zijn cognitieve geheugen dermate is aangetast, dat hij niet in staat is om een coherent relaas naar voor te brengen. De tussen uw broer en uzelf vastgestelde tegenstrijdigheid kan bijgevolg niet toegeschreven worden aan zijn psychologische of mentale toestand. De vaststelling dat u en uw broer tegenstrijdig zijn over de frequentie van bezoeken aan uw broer in een periode dat deze laatste gehospitaliseerd was ten gevolge van een ongeval, dat veroorzaakt zou zijn door uw belagers, doet vragen rijzen over zowel de omstandigheden en het moment van de hospitalisatie, maar tevens aan de oorzaak en toedracht van de hospitalisatie van uw broer. Uzelf en uw broer maken dan ook niet aannemelijk dat deze laatste een amputatie diende te ondergaan, ten gevolge van een gerichte aanval, die het gevolg was van uw persoonlijke problemen (met schuldeisers). Het Commissariaat-generaal sluit niet uit dat uw broer in het verleden daadwerkelijk bij een (verkeers)ongeval betrokken was, ten gevolge van dit ongeval zijn dochter en zijn zus verloor en dermate gewond raakte dat hij een amputatie diende te ondergaan, maar hecht geen geloof aan de door jullie geschetste toedracht, kennelijk verbonden aan uw persoonlijke vervolgingsproblematiek.

De ernst van de door u geuite vrees (voor schuldeisers) kan overigens in vraag gesteld worden op basis van de vaststelling dat uw vader, J.B. (...) (O.V.X) klaarblijkelijk in 2016 terugkeerde naar jullie herkomstregio. U schrijft deze terugkeer toe aan de problemen van nog een andere broer, D. (...). Deze laatste zou reeds in 2014 zijn teruggekeerd (CGVS 4, p.3). U weet eigenlijk niet (precies) waarom hij terugkeerde, maar u geeft wel aan dat hij, eveneens omwille van uw problemen, naar Europa kwam. In deze context verklaart u trouwens dat u "destijds iedereen (van uw familie) deed vertrekken" (omwille van uw problemen) (CGVS 4, p.3). Hoewel u beweert (CGVS 4, p.2) dat uw vader het plan had om zo snel mogelijk naar België (Europa) terug te keren, doet de vaststelling dat zowel uw broer als uw vader, respectievelijk in 2014 als in 2016 naar de Russische Federatie terugkeerden (en meer bepaald naar Tsjetsjenië, de plaats waar uw familie jullie probelemen zouden gekend hebben), afbreuk aan de ernst van de door u geuite vrees, zeker in het licht van de vaststelling dat voormelde familieleden ook omwille van uw problemen naar Europa kwamen, met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming. Te elfder ure, in casu ter gelegenheid van uw laatste gehoor door het CGVS – op 2 augustus 2017 – verklaarde u (CGVS 4, p.3) iets te weten wat, behalve uw moeder en uzelf, nog slechts twee anderen in Tsjetsjenië weten. Bij verdere bevraging blijkt het te gaan om de aanslag tegen de vader van de huidige president Ramzan Kadyrov; u zou tegen uw oom, die voor Kadyrov werkt, niet hebben gezegd dat u wist wie de bommenlegger was. Welnu, nog afgezien van de vaststelling dat u een vrees, ten gevolge van uw kennis over de bommenlegger, niet bepaald wist te concretiseren en u ter zake nogal hypothetisch blijft in uw verklaringen, moet worden vastgesteld dat u dit motief pas bij uw allerlaatste gehoor, in casu bijna 3 jaar na uw aankomst, aanhaalt, hetgeen sowieso grote vragen doet rijzen bij de ernst van het betreffende motief.

Op basis van het voorgaande kan in uw hoofde dan ook geen sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de criteria van de Conventie van Genève, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming.

De door u overlegde documenten werpen geen ander licht op de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag. Uw intern paspoort (document 1: groene map) bevat gegevens over uw identiteit, die niet betwist wordt. De geboorteaktes van uw ouders (document 6: groene map) bevatten gegevens over hun identiteit, dewelke evenmin ter discussie staat. De overlijdensakte (document 7: groene map) bevat identiteitsgegevens over uw zus en staaft haar overlijden in 2006. U legt voorts stukken over (zie documenten 2, 3 en 4) die bewijzen dat u/of het bedrijf waarvoor u actief was, gerechtelijke stappen ondernam in het kader van een geschil met het Tsjetsjeense Ministerie voor Heropbouw. Het CGVS sluit niet uit dat u persoonlijk bij een dergelijk geschil betrokken was, maar hecht, om de hiervoor uiteengezette redenen, geen geloof aan de vervolgingsfeiten die hiervan het gevolg zouden geweest zijn. U legde ten slotte een handgeschreven briefje over (document 5: groene map), waarin u het CGVS verzocht om nogmaals gehoord te worden. De door u overlegde stukken wijzigen niets aan de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd.

Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

De door uzelf overlegde documenten werpen geen ander licht op de negatieve eindbeoordeling van uw asielaanvraag. Uw intern paspoort (document 1: groene map) en uw rijbewijs (document 2: groene map) bevatten louter gegevens over uw identiteit, die niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Stavinggstuk 3 (groene map) betreft documenten waaruit blijkt dat u gekend bent bij de Poolse autoriteiten (u vroeg er ook asiel, om vervolgens door te reizen naar België). Ten slotte legt u, via uw Belgische advocaat, een psychologisch rapport over (document 4: groene map), dat reeds besproken werd in bovenstaande beslissing (zie boven). De door u overlegde documenten wijzigen bijgevolg niets aan de eindebeoordeling van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Beoordeling van de zaak

2.1. Verzoeker betreft de broer van B.D.. Daarnaast is hij de schoonbroer van Z.R. Het beroep van B.D. en Z.R. is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) gekend onder het rolnummer RvV X.

Verzoeker bevestigt in het feitenrelaas in onderhavig verzoekschrift dat hij zich beroept op de asielmotieven van zijn broer B.D. en dat het feitenrelaas dan ook hoofdzakelijk kan worden herleid tot het feitenrelaas zoals dit ontwikkeld werd in het verzoekschrift van B.D. en Z.R.

Eveneens stelt verzoeker in het onderhavige verzoekschrift:

"Daar verzoeker zich beroept op de asielmotieven van zijn broer D.B. (...) (OV X), wordt in de weigeringsbeslissing de integrale beslissing van D. (...) gevoegd. Onderstaande uiteenzetting is dan ook hoofdzakelijk gelijkaardig aan het verzoekschrift tot hoger beroep in het dossier van D. (...) en zijn echtgenote R. (...)."

Uit het verzoekschrift blijkt dan ook dat verzoeker zich ter adstructie van onderhavige asielaanvraag in rechte en in feite nagenoeg volledig beroept op dezelfde feiten, middelen, argumenten en elementen als degene die door zijn broer B.D. en diens echtgenote werden aangevoerd in het kader van hun beroepsprocedure bij de RvV, gekend onder het voormelde rolnummer.

Bijkomend benadrukt verzoeker wel dat het auto-ongeval waarvan hij in 2011 slachtoffer werd voor hem de directe aanleiding van zijn vlucht vormde, dat hijzelf en zijn familie ervan overtuigd zijn dat dit ongeval rechtstreeks gelinkt is met de problemen van zijn broer B.D., dat de politie de zaak niet (afdoende) onderzocht en dat ook hijzelf een aantal keren werd gearresteerd om zijn broer onder druk te zetten en om diens locatie te bepalen.

Verder wijst verzoeker er, net als zijn broer en zijn schoonzus eerder deden inzake hun procedure, op dat ook zijn eigen procedure lang duurde en leidt hij hieruit af dat er vermoedelijk lang over zijn dossier werd gediscuteerd. Dit is begrijpelijk gezien het een wel erg specifiek dossier betreft.

Eveneens vestigt verzoeker in het verzoekschrift extra nadruk op zijn psychologische problemen en geheugenproblemen. Hij betoogt:

“Voorts dient andermaal te worden onderstreept dat verzoeker aan ernstige psychologische problemen met geheugenproblemen lijdt. Dit was zeer duidelijk gedurende het interview en werd bovendien gestaafd middels het psychologisch attest dat werd overgemaakt aan de protection officer. Verzoeker kon tijdens zijn interview uiteenzetten wat de directe aanleiding van zijn vlucht was, maar gezien zijn geheugenproblemen kon hij geen details reproduceren. Het verhoor werd om deze reden dan ook beperkt gehouden gezien verzoeker fysiek en psychisch niet in staat was een urenlange ondervraging te ondergaan. De protection officer is hiervan zeer goed op de hoogte en dit werd door onderhavig raadsman ook opgemerkt na het verhoor.

(...)

Onderhavig raadsman was aanwezig tijdens beide verhoren in het CGVS. De psychologische toestand van verzoeker is ernstig. De Protection Officer heeft dit toen effectief ook kunnen vaststellen en dit werd ook zo opgemerkt door onderhavig raadsman. Dit is dan ook de reden waarom zijn beide verhoren vrij kort waren.”

Voorts stipt verzoeker aan dat de motieven inzake het auto-ongeval van in 2011 de enige zijn die rechtstreeks op hem betrekking hebben.

2.2. Ten aanzien van verzoekers broer B.D. en diens echtgenote Z.R. werd bij arrest nr. 200 999 van 12 maart 2018 van de RvV geoordeeld als volgt:

“1. De bestreden beslissingen

De bestreden beslissing luidt ten aanzien van B.D. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent op traditionele wijze gehuwd met R.Z. (...) (O.V.X) en samen hebben jullie 3 minderjarige kinderen, van wie de jongste zoon in België geboren is. Ook uw broer, Z.B. (...) (O.V.X), verblijft in België. Hij vroeg er asiel op 23 mei 2013. Ook uw moeder, I.M.B. (...) (O.V.X), en uw vader, J.B. (...) (O.V.X), dienden in België een asielaanvraag in, al keerde uw vader inmiddels terug naar Tsjetsjenië, om zich er te ontfemen over uw andere broer D. (...), van wie u verklaart dat hij mentale problemen heeft.

U was in Tsjetsjenië actief in de bouwsector. U werkte er voor 2 bouwbedrijven, die verschillende grote bouwprojecten realiseerden in Tsjetsjenië, in het kader van de heropbouw van het land. Dit gebeurde met subsidies van het Ministerie van Bouw. De kwestieuze bouwbedrijven financierden de projecten en zouden nadien terugbetaald worden door de Tsjetsjeense autoriteiten. Dit gebeurde echter niet (correct) en daarom haalde u verhaal bij de rechtbank. U kreeg gelijk van de rechtbank, maar toch werd u niet naar behoren uitbetaald. U verklaart dat u problemen kreeg omdat u bleef doorzetten met uw strijd om geld van de Tsjetsjeense (of Russische) autoriteiten te recupereren. Naderhand kreeg u ook problemen met een zekere A.P. (...), die u (het bedrijf) geld had geleend om bouwprojecten te financieren. Omdat u niet terugbetaald werd door de Tsjetsjeense autoriteiten, kon u A. (...) op uw beurt niet terugbetalen. Ook K.D. (...) en K.Y. (...) eisten nog geld van u.

U zou in totaal 3 keer gearresteerd zijn, om zodoende druk uit te oefenen en u niet langer zou procederen tegen de autoriteiten om uitbetaald te worden voor de door u gerealiseerde bouwprojecten. Ergens eind 2013 zou u op straat zwaar zijn mishandeld en daarbij brak u een rib. In een appartement waarin u verbleef zou er voordien een huiszoeking zijn gebeurd. Tijdens de huiszoeking zou een hoeveelheid drugs zijn aangetroffen, hetgeen nadien kon aangewend worden om u valselijk te beschuldigen (en later te veroordelen). Ook bij uw echtgenote zou een huiszoeking hebben plaats gevonden.

Uw broer Z. (...) zou veel eerder, in 2011, in zijn wagen door onbekenden beschoten zijn, waardoor hij een ongeval had. Zijn zus en dochter kwamen om, al is het uw broer niet duidelijk of zij omkwamen door de klap dan wel door kogels. Z. (...) zou 2 à 3 keer zijn gearresteerd, eveneens omwille van uw problemen in de bouw.

Na het laatste incident, eind 2013, waarbij u een rib brak, voelde u zich niet langer veilig in Tsjetsjenië. U verkaste naar Rusland, waar u nog een tijd werkte – eveneens in de bouw – en waar u begon met de organisatie van uw vlucht en deze van uw gezinsleden.

Op 7 oktober 2014 vroeg u in België asiel, gelijktijdig met uw echtgenote. Uw broer was al sinds 2013 in België, waar hij een asielaanvraag indiende. Uw ouders kwamen in 2015 in België aan en vroegen er

eveneens asiel. Uw vader zou in 2016 naar Tsjetsjenië zijn teruggekeerd om er zich te bekommeren over uw broer D. (...).

Voor onderhavige aanvraag legt u de volgende documenten over: uw intern paspoort, documenten die betrekking hebben op het (juridisch) geschil over (de uitbetaling van) bouwprojecten, de geboorteaktes van uw ouders en de overlijdensakte van uw zus.

B. Motivering

Voor onderhavige asielaanvraag beroept u zich op de volgende motieven. U zou in Tsjetsjenië problemen gekregen hebben door uw activiteiten voor twee bouwbedrijven. Ze realiseerden bouwprojecten in het kader van de heropbouw van Tsjetsjenië, waarvoor overheidssteun voorzien was. U liep terugbetalingen door de Tsjetsjeense autoriteiten mis en procedeerde hiervoor bij het gerecht. Hoewel u voor de rechtbank uw gelijk haalde, kreeg u niet alle achterstallen. Omdat u zich vastberaden toonde, werd u meer onder druk gezet, mits enkele arrestaties en/of huiszoekingen. Omdat u sowieso moest wachten op uitbetalingen, had u ook bij een privépersoon krediet gevraagd. Toen u hem niet (meer) kon terugbetalen, kreeg u het ook met hem aan de stok. U vond het niet langer veilig in Tsjetsjenië en, bij uitbreiding, de Russische Federatie en besloot daarom te vluchten. Welnu, er moet besloten worden dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, volgens de criteria van de Conventie van Genève, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Deze beoordeling is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Zo werd vastgesteld dat uw verklaringen over arrestaties, in het kader van de hiervoor geschetste problematiek, onvoldoende consistent zijn.

U beweerde immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, DVZ, rubriek 3.1) dat u 1 keer van thuis uit werd opgepakt en gedurende één dag werd vastgehouden. U situeert deze aanhouding in augustus 2013. Tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, gehoorverslag dd.16.03.2015, p.6) situeert u de aanhouding in eerste instantie begin 2014 of eind 2013, om ze korte tijd later eind september 2013 te situeren (CGVS 1, p.7). In tegenspraak met uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, beweerde u voorts dat u 3 à 4 uur werd vastgehouden (CGVS 1, p.7). U werd geconfronteerd (CGVS 1, p.7) met de vaststelling dat u de arrestatie eerder in augustus situeerde, waarop u verklaart het niet te weten, dat het mogelijk is en dat u zich in voorkomend geval dan mogelijk vergist hebt (CGVS 1, p.7). Met de vaststelling dat u ook weinig consistent bleek in de duur van de detentie, werd u weliswaar niet geconfronteerd, daar deze inconsistentie pas werd opgemerkt bij de finale analyse van uw verklaringen, maar niettemin blijft de vaststelling overeind dat uw verklaringen over voormelde arrestatie weinig consistent zijn. Van u mocht verwacht worden dat u consistent zou zijn in uw verklaringen over een arrestatie, die nota bene niet lang plaats vond voor uw gehoor door het CGVS, in casu betreft het een tijdsspanne van 6 of 7 maanden. Deze vaststelling werpt reeds een aanzienlijke smet op uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen incidenten in het bijzonder.

U bleek trouwens weinig consistent in het aantal arrestaties die u te beurt vielen.

Daar waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, DVZ, rubriek 3.1.) uitdrukkelijk beweerde 1 keer te zijn opgepakt, verklaarde u tijdens uw laatste asielgehoor (CGVS 4, p.5) 3 keer te zijn opgepakt. Bij de vraag om verduidelijking (wat u verstaat onder arrestaties), stelt u dat het wel degelijk ging over "het meenemen met dwang" (CGVS 4, p.5). Aangezien u bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts gewag maakte van 1 arrestatie en er geen discussie bestaat over wat u verstaat onder de term arrestatie, werd u geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dienaangaande (CGVS 4, p.5). U beweert dan dat u mogelijk enkel naar aanhouding(en) bij de grens met Dagestan werd gevraagd (CGVS 4, p.5), maar dit blijkt geenszins uit de weerslag in de CGVS-vragenlijst, aangezien er slechts in algemene zin werd gevraagd of u gearresteerd bent (geweest). Dergelijke inconsistentie, nota bene over het aantal arrestaties (wat dus raakt aan de kern van uw asielrelaas), doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

In het verlengde van de vorige vaststelling moet worden vastgesteld dat uw echtgenote onaannemelijk weinig op de hoogte bleek van het aantal keer dat u zou gearresteerd zijn.

In de bij de Dienst Vreemdelingenzaken door haar ingevulde voorbereidende vragenlijst (CGVS-vragenlijst, Z. (...), DVZ, dd.12.01.2015) maakte zij geen gewag van enige arrestatie van uzelf, hetgeen mogelijk kan verklaard worden door het gegeven dat uw echtgenote hier niet expliciet naar gevraagd werd. Echter, tijdens haar eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, Z. (...), p.2) deed de bevoegde Protection Officer zulks wel. De vraag werd gesteld of u ooit werd opgepakt en hierop antwoordt uw echtgenote (CGVS1, Z. (...), p.2) dit niet te weten en zich zulks niet te kunnen herinneren. Op de daaropvolgende vraag of u ooit werd meegenomen, vroeg uw echtgenote in eerste instantie of hiermee van thuis uit of elders bedoeld werd, om vervolgens te beweren dat het in elk geval niet in haar bijzijn is gebeurd (CGVS1, Z. (...), p.2). Welnu, hoewel uit uw verklaringen en deze van uw echtgenote kan afgeleid worden dat jullie, omwille van uw beroepsactiviteiten of uw juridische démarches, vaker van

elkaar gescheiden leefden, mocht toch van uw echtgenote verwacht worden dat zij minstens van het aantal keer dat u gearresteerd op de hoogte zou zijn, *quod non in casu*. Dergelijke onwetendheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden relaas, specifiek aangaande vervolgingsfeiten. Hierbij kunnen Tsjetsjeense tradities of gebruiken, die onder meer inhouden dat vrouwen weinig of niet op de hoogte zijn van de problemen van hun partner, niet worden ingeroepen, aangezien het om voor het gezin zeer ingrijpende gebeurtenissen gaat, en zij zich zodoende net ook beroept op de feiten die haar echtgenoot (i.e. uzelf) zou hebben meegemaakt. De onwetendheid van uw echtgenote ter zake doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw (jullie) relaas.

Uw echtgenote en uzelf bleken voorts tegenstrijdig over een huiszoeking die bij haar gebeurde in 2014, nota bene het jaar van jullie vlucht uit de Russische Federatie.

Aan uw echtgenote werd gevraagd of er bij haar ooit een huiszoeking is gebeurd (CGVS 2, Z. (...), p.2), waarop zij repliceerde dat er 1 huiszoeking bij haar/ in haar aanwezigheid gebeurde. Uw echtgenote situeert deze huiszoeking in september 2014, meer specifiek 's nachts (CGVS 2, Z. (...), p.2). Voorts verklaarde uw echtgenote (CGVS 2, Z. (...), p.3) dat ze niet wist waar u toen verbleef, maar dat er wel telefonisch contact tussen jullie beiden onderhouden werd (in deze periode). Waar uw echtgenote aanvankelijk, in verband met de huiszoeking, verklaarde dat zij u hieromtrent telefoneerde (CGVS 2, Z. (...), p.3), beweerde ze kort nadien dat u haar telefoneerde en meer specifiek een tiental dagen na de huiszoeking. Uzelf verklaarde echter (CGVS 2, p.5) dat u in de nacht van de huiszoeking zélf door uw echtgenote werd gebeld. U verklaarde uitdrukkelijk (CGVS 2, p.6) dat u nog dezelfde nacht door uw echtgenote op de hoogte gebracht werd van de huiszoeking; het was rond 3 à 4 uur 's nachts dat er telefonisch contact tussen jullie beiden was over de huiszoeking. U werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid. U geeft achtereenvolgens aan niet te weten waarom jullie beider verklaringen tegenstrijdig zijn, om vervolgens uw versie van de feiten te herhalen en te benadrukken om ten slotte de tegenstrijdigheid toe te schrijven aan het slechte geheugen van uw echtgenote (CGVS 2, p.6). Wat betreft dit laatste kan worden opgemerkt dat uw vrouw een attest van een in België actieve psychologe neerlegt (zie document 3 in haar administratief dossier), dat gewag maakt van psychologische en fysieke klachten, maar de opsteller, een in België actieve psycholoog, kan geen objectieve of betrouwbare uitspraken over de oorzaken van voormelde klachten doen. Los daarvan, uit het attest blijkt niet dat het cognitieve geheugen van uw vrouw dermate is aangetast, dat zij niet in staat is om een coherent relaas naar voor te brengen. De tussen uw partner en uzelf vastgestelde tegenstrijdigheid kan bijgevolg niet toegeschreven worden aan de psychologische of mentale toestand van uw vrouw. Zodoende volstaat het louter herhalen van de eigen versie van bepaalde feiten en de tegenstrijdigheid ten slotte toeschrijven aan het gebrekkige functioneren van het geheugen van de partner, zonder deze laatste bewering voldoende te staven, niet voor het opheffen of verschonen van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Aangezien uw echtgenote en uzelf beiden beweren dat uw echtgenote slechts bij één huiszoeking (in haar verblijfplaats van dat moment) aanwezig was, dit kan bestempeld worden als een ingrijpende gebeurtenis, mocht verwacht worden dat jullie gelijklopende verklaringen zouden afleggen over de informatieuitwisseling hieromtrent. Jullie verklaringen lopen echter dermate uiteen, zodat uw geloofwaardigheid over een specifieke daad van vervolging sterk aangetast wordt, zeker in het licht van het geheel van vaststellingen omtrent uw geloofwaardigheid.

Verder dient te worden vastgesteld dat uw broer, Z.B. (...) (O.V.X), zich op de door u ingeroepen asielmotieven baseert. Uw broer kwam eerder naar België en diende reeds op 23 mei 2013 een asielaanvraag in. Uit de opeenvolgende verklaringen van uw broer moet blijken dat hij, omwille van de door u geschetste problematiek, ook gevisieerd werd. In dat verband roept hij voor zijn asielaanvraag een incident in september 2011 in, waarbij de auto die hij bestuurde beschoten werd en bij dit incident zouden zijn dochter én jullie zus Z. (...) omgekomen zijn. Hieromtrent werden enkele opvallende vaststellingen gedaan.

Op 27 mei 2013 vulde uw broer Z. (...) bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn persoonlijke gegevens in (zie "Persoonsgegevens", Z.B. (...), dd.27.05.2013). Onder rubriek 17 ("Kinderen") liet uw broer optekenen dat zijn dochter K. (...), geboren in 1994, eind 2010 omkwam in een verkeersongeval. Onder rubriek 18, gevraagd naar broers en zussen, (Persoonsgegevens Z.B. (...), DVZ, rubriek 18) maakt hij melding van zijn zus Z. (...), overleden in 2011, zonder hierbij details te geven over de doodsoorzaak. Op 6 mei 2015 vulde uw broer Z. (...) de zogenaamde CGVS-vragenlijst in (zie CGVS-vragenlijst Z.B. (...), DVZ, p.3: datum). In deze vragenlijst (CGVS-vragenlijst Z. (...), DVZ, rubriek 3.5) verklaarde uw broer dat zijn auto in september 2011 beschoten werd, dat zijn zus en dochter overleden en dat hijzelf dermate aan het linkerbeen gewond raakte dat hij een amputatie diende te ondergaan. Welnu, het mag vooreerst zeer opvallend genoemd worden dat uw echtgenote noch uzelf dit incident in de door jullie ingevulde vragenlijst vermeldde(n) (zie respectievelijke vragenlijsten, DVZ), zeker aangezien i) uw broer het incident aan de door u geschetste problematiek met schuldeisers verbindt, ii) er 2 familieleden om het leven kwamen, iii) uw broer bij het incident dermate gewond raakte dat hij een amputatie moest

ondergaan én iv) u in uw vragenlijst wél spontaan informatie gaf over uw broer R. (...). U werd met deze vaststelling geconfronteerd (CGVS 2, p.3). U schrijft de omissie achtereenvolgens toe aan het feit dat u te horen kreeg dat u enkel over uw problemen moest praten, u wel zei dat heel uw familie naar Europa moest komen, om vervolgens te beweren dat u tijdens uw eerste gehoor door het CGVS toch enigszins aan voormeld incident refereerde (CGVS 2, p.3), hetgeen echter nergens blijkt uit de weergave van uw gehoor op 16 maart 2015 (CGVS 1). Gezien de ernst van de feiten én de vaststelling dat het incident waarvan uw broer het slachtoffer werd verbonden zou zijn met uw vervolgingsproblemen, mocht verwacht worden dat u en/of uw echtgenote voormeld incident toch zouden aanhalen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ook al zou u dit in summiere of bedekte termen doen, quod non in casu. Ook opvallend is dat uw broer de dood van zijn dochter in eerste instantie in 2010 situeerde, om dit naderhand in september 2011 te doen. Het geheel van de hiervoor gedane vaststellingen werpt reeds een smet op de geloofwaardigheid van het betreffende incident.

In het verlengde van de vorige vaststelling moet worden opgemerkt dat u en uw broer tegenstrijdig bleken over deze laatste zijn hospitalisatie, ten gevolge van het ongeval.

Uw broer verklaarde (CGVS 1, Z. (...), p.6) dat hij ten gevolge van het ongeval 3 à 4 maanden gehospitaliseerd werd, uzelf houdt het op "tussen de 2 en de 3 maanden" (CGVS 2, p.2). De vraag of u uw broer ging bezoeken, beantwoordt u – stellig – positief. Op de daaropvolgende vraag hoe vaak u uw broer ging bezoeken, geeft u aan dat u dit meermaals deed en u voegt eraan toe dat u uw broer de eerste dagen zelfs elke dag bezocht (CGVS 2, p.2). Uw broer was bij bewustzijn en herkende u (CGVS 2, p.2). Uw broer Z. (...), van zijn kant, beweerde echter achtereenvolgens (CGVS 1, Z. (...), p.6) dat u hem goed als nooit ging bezoeken, omdat het voor u te gevaarlijk was, om ten slotte te stellen dat het slechts om een eenmalig bezoek ging en dat er wel contact was via de familie, maar quasi geen contact in het ziekenhuis zelf. U werd geconfronteerd met de uiteenlopende verklaringen van uzelf en uw broer, waarop u stellig de verklaring van uw broer ter zake ontkent en herhaalt dat u uw broer de eerste dagen zelf dikwijls bezocht (CGVS 2, p.3). U schrijft de tegenstrijdigheid tevens toe aan mogelijke geheugenproblemen van uw broer (CGVS 2, p.3). Welnu, het Commissariaat-generaal kan aannemen dat uw broer sedert enige tijd en sinds zijn verblijf in België nog meer gezondheidsproblemen heeft, waaronder ook wat psychologische problemen (zie stuk xx: groene map, Z.B. (...)), maar tot op heden werd geen overtuigend bewijs aangevoerd waaruit blijkt dat uw broer zijn cognitieve vaardigheden dermate ontoereikend zijn, zodat hij niet in staat zou zijn om een coherent relaas naar voor te brengen. Uw broer alludeerde zelf ook meermaals naar problemen met zijn geheugen doorheen zijn gehoren, en legde daaromtrent een psychologisch rapport over (zie document 4 in administratief dossier). Het betreffende attest maakt gewag van psychologische en fysieke klachten, en vermeldt dat u geheugenproblemen zou hebben. Er kan begrip opgebracht worden voor eventuele psychische moeilijkheden die uw broer zou hebben, doch zijn attest is geenszins van die aard dat het bovenstaande tegenstrijdigheden zou kunnen verklaren; behalve de loutere vermelding dat u geheugen en concentratieproblemen zou hebben, blijkt nergens uit dit stuk enig objectief medisch of neuropsychologisch onderzoek dat de geheugenproblemen van uw broer zou kunnen staven. Hieraan kan toegevoegd worden dat de opsteller van het attest, een in België actieve psycholoog, kan geen objectieve of betrouwbare uitspraken over de oorzaken van voormelde klachten doen. Welnu, uit het attest van uw broer blijkt zodoende niet dat zijn cognitieve geheugen dermate is aangetast, dat hij niet in staat is om een coherent relaas naar voor te brengen. De tussen uw broer en uzelf vastgestelde tegenstrijdigheid kan bijgevolg niet toegeschreven worden aan zijn psychologische of mentale toestand. De vaststelling dat u en uw broer tegenstrijdig zijn over de frequentie van bezoeken aan uw broer in een periode dat deze laatste gehospitaliseerd was ten gevolge van een ongeval, dat veroorzaakt zou zijn door uw belagers, doet vragen rijzen over zowel de omstandigheden en het moment van de hospitalisatie, maar tevens aan de oorzaak en toedracht van de hospitalisatie van uw broer. Uzelf en uw broer maken dan ook niet aannemelijk dat deze laatste een amputatie diende te ondergaan, ten gevolge van een gerichte aanval, die het gevolg was van uw persoonlijke problemen (met schuldeisers). Het Commissariaat-generaal sluit niet uit dat uw broer in het verleden daadwerkelijk bij een (verkeers)ongeval betrokken was, ten gevolge van dit ongeval zijn dochter en zijn zus verloor en dermate gewond raakte dat hij een amputatie diende te ondergaan, maar hecht geen geloof aan de door jullie geschetste toedracht, kennelijk verbonden aan uw persoonlijke vervolgingsproblematiek.

De ernst van de door u geuite vrees (voor schuldeisers) kan overigens in vraag gesteld worden op basis van de vaststelling dat uw vader, J.B. (...) (O.V.X) klaarblijkelijk in 2016 terugkeerde naar jullie herkomstregio. U schrijft deze terugkeer toe aan de problemen van nog een andere broer, D. (...). Deze laatste zou reeds in 2014 zijn teruggekeerd (CGVS 4, p.3). U weet eigenlijk niet (precies) waarom hij terugkeerde, maar u geeft wel aan dat hij, eveneens omwille van uw problemen, naar Europa kwam. In deze context verklaart u trouwens dat u "destijds iedereen (van uw familie) deed vertrekken" (omwille van uw problemen) (CGVS 4, p.3). Hoewel u beweert (CGVS 4, p.2) dat uw vader het plan had om zo snel mogelijk naar België (Europa) terug te keren, doet de vaststelling dat zowel uw broer als uw vader,

respectievelijk in 2014 als in 2016 naar de Russische Federatie terugkeerden (en meer bepaald naar Tsjetsjenië, de plaats waar uw familie jullie probelemen zouden gekend hebben), afbreuk aan de ernst van de door u geuite vrees, zeker in het licht van de vaststelling dat voormelde familieleden ook omwille van uw problemen naar Europa kwamen, met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming. Te elfder ure, in casu ter gelegenheid van uw laatste gehoor door het CGVS – op 2 augustus 2017 – verklaarde u (CGVS 4, p.3) iets te weten wat, behalve uw moeder en uzelf, nog slechts twee anderen in Tsjetsjenië weten. Bij verdere bevraging blijkt het te gaan om de aanslag tegen de vader van de huidige president Ramzan Kadyrov; u zou tegen uw oom, die voor Kadyrov werkt, niet hebben gezegd dat u wist wie de bommenlegger was. Welnu, nog afgezien van de vaststelling dat u een vrees, ten gevolge van uw kennis over de bommenlegger, niet bepaald wist te concretiseren en u ter zake nogal hypothetisch blijft in uw verklaringen, moet worden vastgesteld dat u dit motief pas bij uw allerlaatste gehoor, in casu bijna 3 jaar na uw aankomst, aanhaalt, hetgeen sowieso grote vragen doet rijzen bij de ernst van het betreffende motief.

Op basis van het voorgaande kan in uw hoofde dan ook geen sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de criteria van de Conventie van Genève, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming.

De door u overlegde documenten werpen geen ander licht op de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag. Uw intern paspoort (document 1: groene map) bevat gegevens over uw identiteit, die niet betwist wordt. De geboorteaktes van uw ouders (document 6: groene map) bevatten gegevens over hun identiteit, dewelke evenmin ter discussie staat. De overlijdensakte (document 7: groene map) bevat identiteitsgegevens over uw zus en staaft haar overlijden in 2006. U legt voorts stukken over (zie documenten 2, 3 en 4) die bewijzen dat u/of het bedrijf waarvoor u actief was, gerechtelijke stappen ondernam in het kader van een geschil met het Tsjetsjeense Ministerie voor Heropbouw. Het CGVS sluit niet uit dat u persoonlijk bij een dergelijk geschil betrokken was, maar hecht, om de hiervoor uiteengezette redenen, geen geloof aan de vervolgingsfeiten die hiervan het gevolg zouden geweest zijn. U legde ten slotte een handgeschreven briefje over (document 5: groene map), waarin u het CGVS verzocht om nogmaals gehoord te worden. De door u overlegde stukken wijzigen niets aan de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Volledigheidshalve moet nog worden opgemerkt dat ook de respectievelijke asielaanvragen van uw echtgenote R.Z. (...) (O.V.X), uw broer Z.B. (...) (O.V.X), uw moeder I.M.B. (...) (O.V.X) en uw vader J.B. (...) (O.V.X) (die zich allen beroepen op hetzelfde asielrelaas als het uwe) met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd afgesloten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van Z.R. (verzoekster), zijnde de echtgenote van verzoeker, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoeker integraal over daar verzoekster wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij vangen hun betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Vervolgens bevestigen zij uitdrukkelijk dat verzoekster zich integraal beroept op dezelfde asielmotieven als verzoeker.

Verzoekende partijen benadrukken dat het CGVS niet betwist dat verzoeker in een geschil betrokken geraakte met de Tsjetsjeense autoriteiten. Zij stellen dat het CGVS goed op de hoogte is van de praktijken ten aanzien van onderdanen die zich verzetten tegen het regime.

Verzoekende partijen vestigen de aandacht op de lange duur van hun asielprocedure en leiden hieruit af dat er vermoedelijk lang werd gediscuteerd over het dossier. Dit is begrijpelijk omdat het een wel erg specifiek dossier betreft. Verzoekende partijen nodigen de Raad uit om de integrale gehoorverslagen gedetailleerd na te lezen. Zij hebben enorm veel informatie verschaft en hun advocaat zag zelden zulke spraakwaterval aan het woord waarbij enorm veel details werden verteld die een buitenstaander nooit kon reproduceren. De vluchtelingenstatus weigeren op basis van details is dan ook niet correct.

"Verzoekers kunnen zich niet van de indruk ontdoen dat het CGVS expliciet heeft gezocht naar redenen om verzoekers de vluchtelingenstatus te weigeren, te meer gezien de weigeringsbeslissing helemaal niet over de grond van zaak gaat, maar louter details! Het CGVS erkent immers dat verzoeker een geschil heeft met de autoriteiten, maar zoekt werkelijk spijkers op laag water om alsnog een negatieve beslissing te nemen.

De beslissing mag dan wel 5 pagina's tellen; de exacte redenen om te weigeren zijn bijzonder schaars en bijwijlen gewoonweg fout. Details worden plots uitvergroot en verklaringen worden verkeerd geïnterpreteerd, terwijl de protection officier nochtans voldoende tijd had om tijdens de vier (!) gehoren alle vermeende onduidelijkheden uit te klaren. Verzoekers zien zich dan ook genoodzaakt alle weigeringsgronden punt per punt te weerleggen."

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op de weigeringsmotieven ten grondslag van de bestreden beslissingen.

Over hun verklaringen inzake de arrestaties waarvan verzoeker slachtoffer werd, voeren zij aan:

"Voor eens en voor altijd: verzoeker werd één maal met geweld gearresteerd door zeven politieagenten eind 2013, waarbij verzoeker tevens een rib brak wegens de zware mishandeling.

Echter, naast deze arrestatie met vasthouding, is verzoeker ook nog een aantal keer vrijwillig meegegaan voor politieverhoor (dus zonder arrestatie). Dergelijk onderscheid werd door de protection officer niet gemaakt in zijn vraagstelling, waardoor er wel degelijk discussie kan bestaan over de interpretatie van de term arrestatie. Het is hierbij ook nog maar de vraag hoe de tolk dit allemaal heeft vertaald.

Verzoeker werd aldus diverse keren meegenomen voor verhoor, maar eind 2013 werd hij met geweld gearresteerd en brak hij een rib. Deze arrestatie was de aanleiding van zijn vertrek naar Rusland (regio Moskou) in 2014, alwaar hij zijn vlucht richting België voorbereidde. In september 2014 vertrok het gezin naar België, in oktober 2014 vroeg het gezin asiel aan.

In het verlengde van deze beweerde inconsistentie (quod non!), stelt het CGVS vast dat tweede verzoekster te weinig op de hoogte was van het aantal arrestaties van haar man.

Ondanks het gegeven dat het CGVS zélf aanhaalt dat verzoekers vaak van elkaar gescheiden leefden, komt zij het de conclusie dat verzoekster alsnog op de hoogte diende te zijn van het aantal arrestaties.

Vooreerst is er het gegeven dat verzoekers vaak lange periodes van elkaar gescheiden leefden wegens het werk én de problemen van eerste verzoeker. Tweede verzoekster leefde gedurende deze periodes bij haar moeder. Verzoekers zagen elkaar enkel in Dagestan.

Ook nu weer haalt het CGVS zélf aan dat de Tsjetsjeense tradities en gebruiken inhouden dat vrouwen weinig of niet op de hoogte zijn van de problemen van hun partner. Desondanks wordt andermaal besloten dat verzoekster alsnog op de hoogte diende te zijn...

Verzoekers zijn een traditioneel Tsjetsjeens gezin. Verzoekster was effectief niet op de hoogte van het aantal arrestaties, mede door de Tsjetsjeense gebruiken om de vrouw niet op te zadelen met problemen, maar ook vanwege het gegeven dat verzoekers gewoonweg vaak niet samen woonden/leefden.

Verzoekster wist pas dat er een probleem was toen haar man hun afspraak in Dagestan afbelde uit schrik voor een arrestatie."

Met betrekking tot de huiszoeking, doen verzoekende partijen gelden:

"Verzoekers verklaarden allebei dat tweede verzoekster aanwezig was bij één huiszoeking, nl. bij een huiszoeking bij haar thuis. Eerste verzoeker was hierbij niet aanwezig.

Het CGVS beweert andermaal een inconsistentie te hebben gevonden, namelijk aangaande het telefonisch contact tussen verzoekers na de huiszoeking.

Verzoekers kunnen hieromtrent kort zijn. Verzoekster trachtte haar man diezelfde nacht van de huiszoeking nog te bereiken. Zij stuurde een SMS. Verzoeker belde zijn echtgenote diezelfde nacht nog terug.

Een aantal dagen later belden verzoekers opnieuw.

Dergelijke werkelijke gedetailleerde informatie van drie jaar na de feiten, kunnen toch bezwaarlijk als weigeringsreden worden aangehaald ?!

Verzoeker haalde zelf aan dat hij en zijn echtgenote ruzie hadden gemaakt aan de telefoon omwille van de huiszoeking. Wie kan zich in dergelijke omstandigheden nog correct voor de geest halen wie nu naar wie had gebeld? Deze informatie doet in het geheel ook totaal niet terzake, gezien uit de verhoren zéér duidelijk blijkt dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben."

Omtrent de feiten waarvan de broer van verzoeker slachtoffer werd, betogen verzoekende partijen:

"De broer van verzoeker, Z.B. (...), werd slachtoffer van een auto-ongeval in 2011. Zijn zus K. (...) en zijn dochter kwamen hierbij om te leven, terwijl het been van Z. (...) dermate gewond geraakte dat het diende te worden geamputeerd. Zij waren allen betrokken bij hetzelfde ongeval.

Het CGVS acht het opmerkelijk dat verzoekers van dit ongeval geen melding maakten in hun vragenlijst. Echter, verzoekers werden herhaaldelijk eraan herinnerd zo kort mogelijk op de vragen te antwoorden en louter hun eigen persoonlijk problemen aan te halen.

Dat Z. (...) het overlijden van zijn dochter bij DVZ situeerde in 2010, terwijl hij wel correct meedeelde dat zijn zus in 2011 overleed, kan louter worden toegewezen aan een vergetelheid. Zij waren immers allen betrokken bij hetzelfde auto-ongeval in 2011...

Bovendien is het een vaststaande feit dat Z. (...) geheugenproblemen ondervindt. Dit blijkt genoegzaam uit zijn eigen verhoor bij het CGVS, alsook uit het voorgelegd attest van de psycholoog. Het CGVS hamert steeds op het voorleggen van attesten. In casu werden zowel een attest van Z. (...), als van tweede verzoekster voorgelegd. Het CGVS acht dit klaarblijkelijk onvoldoende.

Dat Z. (...) stelt dat zijn broer éénmalig op bezoek kwam in het ziekenhuis, terwijl eerste verzoeker stelt dat hij verschillende malen op bezoek kwam, kan overigens toch geenszins als weigeringsgrond worden aanvaard?!

Verzoeker ging effectief verschillende keren langs. Hij betaalde immers de ziekenhuiskosten. Ook ging hij het geamputeerde been van zijn Z. (...) ophalen teneinde het conform de plaatselijke gebruiken te begraven bij zijn overleden zus.

Z. (...) was in kritieke toestand en lijdt tot op vandaag aan geheugenverlies. Zijn besef in tijd en ruimte vlak na het ongeval was dan ook niet echt correct te noemen.

Verzoeker stelde aangaande het ongeval dat hij een sterk vermoeden had dat dit ongeval gelinkt is aan zijn eigen problemen. Hij stuurde bij de politie aan op een onderzoek, maar dit werd nooit geopend. Verzoeker heeft dan ook nooit hard kunnen maken dat de aanslag op de wagen effectief door zijn eigen belagers werd uitgevoerd. Het is dan ook logisch dat verzoeker zich in zijn asielrelaas toespitste op zijn eigen problemen. Hij gaf hieromtrent afdoende uitleg, hetgeen ook niet wordt betwist door het CGVS."

Inzake de terugkeer van de vader van verzoeker naar Tsjetsjenië, geven verzoekende partijen aan: "Zoals door verzoekers tevens uitgebreid toegelicht tijdens hun verhoor, heeft de broer van verzoeker, D. (...), een psychiatrische aandoening en dient hij eigenlijk beschermd te worden tegen zichzelf. De vader van verzoeker is om deze reden teruggekeerd naar Tsjetsjenië. Hij wenst zijn zoon niet aan zijn lot over te laten. Niet min, niet meer. Dit betekent evenwel niet dat verzoeker om deze reden geen vrees meer zou hebben in Tsjetsjenië. Zijn vader volgde gewoon zijn vaderhart... Verzoeker tracht op heden nog medische documenten aangaande psychiatrische toestand van zijn broer te verzamelen."

Voorts betogen verzoekende partijen:

"Volledigheidshalve wordt door het CGVS nog toegevoegd dat de informatie van verzoeker aangaande de aanslag tegen de vader van de president Kadyrov slechts te elfder ure zou zijn ingeroepen. Deze informatie betreft niet de directe aanleiding van zijn vertrek uit Tsjetsjenië. Verzoeker durfde slechts tijdens zijn laatste interview hierover meer uitleg te geven gezien de aanwezige tolk toen duidelijk niet van Russische afkomst was. Dergelijke informatie is voor verzoeker te gevoelig om te vertellen in het bijzijn van een Russisch staatsburger."

Verzoekende partijen vestigen tot slot nogmaals de aandacht op de inhoud van de volledige gehoorverslagen.

2.1.2. Verzoekende partijen beroepen zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.

Zij wijzen daarbij op de aangevoerde feiten en op de onder het eerste middel gedane uiteenzetting omtrent deze feiten en de bestreden motieven.

2.2. Verzoekende partijen voegen ter staving de gehoorverslagen van het CGVS van verzoekende partijen en van de broer van verzoeker bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat het CGVS enkel een negatieve beslissing wilde nemen en daarom expliciet zocht naar redenen om een weigeringsbeslissing te kunnen nemen ten aanzien van verzoekende partijen. Dit betoog kan echter bezwaarlijk worden gerijmd met het gegeven dat zij anderzijds stellen dat hun dossier, omwille van de duur van hun asielprocedure, vermoedelijk lang werd bediscussieerd. Verzoekende partijen brengen bovendien geen concrete gegevens aan om de voormelde – nochtans ernstige – aantijgingen te staven. Zij tonen niet aan dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.2. Waar verzoekende partijen de aandacht vestigen op de lange duur van hun asielprocedure en hieruit afleiden dat hun dossier vermoedelijk lang werd bediscussieerd, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekende partijen hiermee zelf lijken aan te geven dat hun dossier met de nodige aandacht en zorgvuldigheid werd behandeld.

Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren van het gegeven dat hun asielprocedure lang heeft geduurd. Zij kunnen niet beweren te zijn benadeeld door de lange duur van hun asielprocedure nu zij hierdoor langer bescherming genoten tegen hun beweerde vervolging en aanvullende stukken konden verzamelen ter staving van hun asielaanvraag. Een langdurig verblijf in België is verder niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn geen wettelijke bepalingen die het CGVS of de Raad toelaten de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat de asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in dit kader in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Betreffende de door verzoekende partijen aangevoerde feiten, wordt in de bestreden beslissingen vooreerst met recht gemotiveerd:

“Zo werd vastgesteld dat uw verklaringen over arrestaties, in het kader van de hiervoor geschetste problematiek, onvoldoende consistent zijn.

U beweerde immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, DVZ, rubriek 3.1) dat u 1 keer van thuis uit werd opgepakt en gedurende één dag werd vastgehouden. U situeert deze aanhouding in augustus 2013. Tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, gehoorverslag dd.16.03.2015, p.6) situeert u de aanhouding in eerste instantie begin 2014 of eind 2013, om ze korte tijd later eind september 2013 te situeren (CGVS 1, p.7). In tegenspraak met uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, beweerde u voorts dat u 3 à 4 uur werd vastgehouden (CGVS 1, p.7). U werd geconfronteerd (CGVS 1, p.7) met de vaststelling dat u de arrestatie eerder in augustus situeerde, waarop u verklaart het niet te weten, dat het mogelijk is en dat u zich in voorkomend geval dan mogelijk vergist hebt (CGVS 1, p.7). Met de vaststelling dat u ook weinig consistent bleek in de duur van de detentie, werd u weliswaar niet geconfronteerd, daar deze inconsistentie pas werd opgemerkt bij de finale analyse van uw verklaringen, maar niettemin blijft de vaststelling overeind dat uw verklaringen over voormelde arrestatie weinig consistent zijn. Van u mocht verwacht worden dat u consistent zou zijn in uw verklaringen over een arrestatie, die nota bene niet lang plaats vond voor uw gehoor door het CGVS, in casu betreft het een tijdsspanne van 6 of 7 maanden. Deze vaststelling werpt reeds een aanzienlijke smet op uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen incidenten in het bijzonder.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan voormelde motieven. Integendeel beweren zij, dit geheel in strijd met zowel verzoekers initiële verklaringen bij de DVZ als zijn uiteindelijke verklaringen bij het CGVS, opnieuw dat verzoeker slechts eind 2013 zou zijn gearresteerd, hetgeen nog verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze beweerde arrestatie. De vaststelling inzake de duur van deze arrestatie, laten verzoekende partijen daarenboven onverlet.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen over verzoekers beweerde arrestatie(s) terecht gesteld:

“U bleek trouwens weinig consistent in het aantal arrestaties die u te beurt vielen.

Daar waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, DVZ, rubriek 3.1.) uitdrukkelijk beweerde 1 keer te zijn opgepakt, verklaarde u tijdens uw laatste asielgehoor (CGVS 4, p.5) 3 keer te zijn opgepakt. Bij de vraag om verduidelijking (wat u verstaat onder arrestaties), stelt u dat het wel degelijk ging over “het meenemen met dwang” (CGVS 4, p.5). Aangezien u bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts gewag maakte van 1 arrestatie en er geen discussie bestaat over wat u verstaat onder de term arrestatie, werd u geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dienaangaande (CGVS 4, p.5). U beweert dan dat u mogelijk enkel naar aanhouding(en) bij de grens met Dagestan werd gevraagd (CGVS 4, p.5), maar dit blijkt geenszins uit de weerslag in de CGVS-vragenlijst, aangezien er slechts in algemene zin werd gevraagd of u gearresteerd bent (geweest). Dergelijke inconsistentie, nota bene over het aantal arrestaties (wat dus raakt aan de kern van uw asielrelaas), doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”

Ook deze motieven worden door verzoekende partijen niet ontkracht. Verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekende partijen hieraan post factum trachten aan te brengen. Met de louter algemene en hypothetische bewering dat het hierbij “ook nog maar de vraag” is “hoe de tolk dit allemaal heeft vertaald”, zonder enige nadere duiding te verstrekken en zonder aan de hand van concrete elementen of argumenten aan te tonen dat, waar of op welke wijze verzoekers gezegden verkeerd zouden zijn vertaald of neergeschreven, kunnen verzoekende partijen verder niet volstaan om aan te tonen dat de voormelde inconsistenties in verzoekers verklaringen te wijten zouden zijn aan een foutieve vertaling door de tolk.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“In het verlengde van de vorige vaststelling moet worden vastgesteld dat uw echtgenote onaannemelijk weinig op de hoogte bleek van het aantal keer dat u zou gearresteerd zijn.

In de bij de Dienst Vreemdelingenzaken door haar ingevulde voorbereidende vragenlijst (CGVS-vragenlijst, Z. (...), DVZ, dd.12.01.2015) maakte zij geen gewag van enige arrestatie van uzelf, hetgeen mogelijk kan verklaard worden door het gegeven dat uw echtgenote hier niet expliciet naar gevraagd werd. Echter, tijdens haar eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, Z. (...), p.2) deed de bevoegde Protection Officer zulks wel. De vraag werd gesteld of u ooit werd opgepakt en hierop antwoordt uw echtgenote (CGVS1, Z. (...), p.2) dit niet te weten en zich zulks niet te kunnen herinneren. Op de daaropvolgende vraag of u ooit werd meegenomen, vroeg uw echtgenote in eerste instantie of hiermee van thuis uit of elders bedoeld werd, om vervolgens te beweren dat het in elk geval niet in haar bijzijn is gebeurd (CGVS1, Z. (...), p.2). Welnu, hoewel uit uw verklaringen en deze van uw echtgenote kan afgeleid worden dat jullie, omwille van uw beroepsactiviteiten of uw juridische démarches, vaker van elkaar gescheiden leefden, mocht toch van uw echtgenote verwacht worden dat zij minstens van het aantal keer dat u gearresteerd op de hoogte zou zijn, quod non in casu. Dergelijke onwetendheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden relaas, specifiek aangaande vervolgingsfeiten. Hierbij kunnen Tsjetsjeense tradities of gebruiken, die onder meer inhouden dat vrouwen weinig of niet op de hoogte zijn van de problemen van hun partner, niet worden ingeroepen, aangezien het om voor het gezin zeer ingrijpende gebeurtenissen gaat, en zij zich zodoende net ook beroept op de feiten die haar echtgenoot (i.e. uzelf) zou hebben meegemaakt. De onwetendheid van uw echtgenote ter zake doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw (jullie) relaas."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Dat zij periodes van elkaar gescheiden leefden en dat de vrouw in de Tsjetsjeense cultuur niet op de hoogte wordt gehouden van de problemen van haar partner, kan verzoeksters verregaande onwetendheid immers niet verklaren. Aangezien verzoekster zich ter adstructie van haar asielaanvraag beroept op dezelfde asielmotieven van haar man en te meer nu verzoekende partijen in het verzoekschrift zelf aangeven dat verzoekster reeds in Dagestan op de hoogte kwam van de problemen van verzoeker, mocht worden verwacht dat verzoeker verzoekster minstens in België zou hebben ingelicht over de feiten ten grondslag van de asielaanvraag van verzoekende partijen. Indien zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden, kon immers worden verwacht dat verzoekende partijen het in het kader van de door hen ingediende asielaanvraag terdege over hun gezamenlijke asielmotieven zouden hebben gehad en dan ook eensluidende en afdoende verklaringen zouden afleggen omtrent de kernelementen in hun gezamenlijke asielrelaas.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoekende partijen inzake de huiszoeking die in het kader van de aangevoerde problemen zou hebben plaatsgevonden geloofwaardigheid ontberen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

"Uw echtgenote en uzelf bleken voorts tegenstrijdig over een huiszoeking die bij haar gebeurde in 2014, nota bene het jaar van jullie vlucht uit de Russische Federatie.

Aan uw echtgenote werd gevraagd of er bij haar ooit een huiszoeking is gebeurd (CGVS 2, Z. (...), p.2), waarop zij reliceerde dat er 1 huiszoeking bij haar/ in haar aanwezigheid gebeurde. Uw echtgenote situeert deze huiszoeking in september 2014, meer specifiek 's nachts (CGVS 2, Z. (...), p.2). Voorts verklaarde uw echtgenote (CGVS 2, Z. (...), p.3) dat ze niet wist waar u toen verbleef, maar dat er wel telefonisch contact tussen jullie beiden onderhouden werd (in deze periode). Waar uw echtgenote aanvankelijk, in verband met de huiszoeking, verklaarde dat zij u hieromtrent telefoneerde (CGVS 2, Z. (...), p.3), beweerde ze kort nadien dat u haar telefoneerde en meer specifiek een tiental dagen na de huiszoeking. Uzelf verklaarde echter (CGVS 2, p.5) dat u in de nacht van de huiszoeking zélf door uw echtgenote werd gebeld. U verklaarde uitdrukkelijk (CGVS 2, p.6) dat u nog dezelfde nacht door uw echtgenote op de hoogte gebracht werd van de huiszoeking; het was rond 3 à 4 uur 's nachts dat er telefonisch contact tussen jullie beiden was over de huiszoeking. U werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid. U geeft achtereenvolgens aan niet te weten waarom jullie beider verklaringen tegenstrijdig zijn, om vervolgens uw versie van de feiten te herhalen en te benadrukken om ten slotte de tegenstrijdigheid toe te schrijven aan het slechte geheugen van uw echtgenote (CGVS 2, p.6). Wat betreft dit laatste kan worden opgemerkt dat uw vrouw een attest van een in België actieve psychologe neerlegt (zie document 3 in haar administratief dossier), dat gewag maakt van psychologische en fysieke klachten, maar de opsteller, een in België actieve psycholoog, kan geen objectieve of betrouwbare uitspraken over de oorzaken van voormelde klachten doen. Los daarvan, uit het attest blijkt niet dat het cognitieve geheugen van uw vrouw dermate is aangetast, dat zij niet in staat is om een coherent relaas naar voor te brengen. De tussen uw partner en uzelf vastgestelde tegenstrijdigheid kan bijgevolg niet toegeschreven worden aan de psychologische of mentale toestand van uw vrouw. Zodoende volstaat het louter herhalen van de eigen versie van bepaalde feiten en de tegenstrijdigheid ten slotte toeschrijven aan het gebrekkige functioneren van het geheugen van de partner, zonder deze laatste bewering voldoende te staven, niet voor het opheffen of verschonen van de

vastgestelde tegenstrijdigheid. Aangezien uw echtgenote en uzelf beiden beweren dat uw echtgenote slechts bij één huiszoeking (in haar verblijfplaats van dat moment) aanwezig was, dit kan bestempeld worden als een ingrijpende gebeurtenis, mocht verwacht worden dat jullie gelijklopende verklaringen zouden afleggen over de informatieuitwisseling hieromtrent. Jullie verklaringen lopen echter dermate uiteen, zodat uw geloofwaardigheid over een specifieke daad van vervolging sterk aangetast wordt, zeker in het licht van het geheel van vaststellingen omtrent uw geloofwaardigheid.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. De motieven omtrent het attest van de psychologe laten zij geheel ongemoeid. Verder leggen zij in het verzoekschrift verklaringen af die met geen van hun voormelde verklaringen kunnen worden gerijmd waar zij heden beweren dat verzoekster na de huiszoeking een sms zou hebben gestuurd naar verzoeker, dat verzoeker verzoekster vervolgens opbelde en dat zij een aantal dagen later opnieuw telefoneerden. Dat verzoekende partijen heden andermaal afwijkende verklaringen afleggen omtrent het telefonisch contact naar aanleiding van de huiszoeking, nochtans een ingrijpende gebeurtenis en een cruciaal element in het asielrelaas, ondermijnt de geloofwaardigheid van hun relaas. In tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen, was het geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij aangaande dermate essentiële en gemeenschappelijk beleefde elementen in hun relaas coherente en eensluidende verklaringen zouden afleggen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder dient te worden vastgesteld dat uw broer, Z.B. (...) (O.V.X), zich op de door u ingeroepen asielmotieven baseert. Uw broer kwam eerder naar België en diende reeds op 23 mei 2013 een asielaanvraag in. Uit de opeenvolgende verklaringen van uw broer moet blijken dat hij, omwille van de door u geschetste problematiek, ook geviséerd werd. In dat verband roept hij voor zijn asielaanvraag een incident in september 2011 in, waarbij de auto die hij bestuurde beschoten werd en bij dit incident zouden zijn dochter én jullie zus Z. (...) omgekomen zijn. Hieromtrent werden enkele opvallende vaststellingen gedaan.

Op 27 mei 2013 vulde uw broer Z. (...) bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn persoonlijke gegevens in (zie “Persoonsgegevens”, Z.B. (...), dd.27.05.2013). Onder rubriek 17 (“Kinderen”) liet uw broer optekenen dat zijn dochter K. (...), geboren in 1994, eind 2010 omkwam in een verkeersongeval. Onder rubriek 18, gevraagd naar broers en zussen, (Persoonsgegevens Z.B. (...), DVZ, rubriek 18) maakt hij melding van zijn zus Z. (...), overleden in 2011, zonder hierbij details te geven over de doodsoorzaak. Op 6 mei 2015 vulde uw broer Z. (...) de zogenaamde CGVS-vragenlijst in (zie CGVS-vragenlijst Z.B. (...), DVZ, p.3: datum). In deze vragenlijst (CGVS-vragenlijst Z. (...), DVZ, rubriek 3.5) verklaarde uw broer dat zijn auto in september 2011 beschoten werd, dat zijn zus en dochter overleden en dat hijzelf dermate aan het linkerbeen gewond raakte dat hij een amputatie diende te ondergaan. Welnu, het mag vooreerst zeer opvallend genoemd worden dat uw echtgenote noch uzelf dit incident in de door jullie ingevulde vragenlijst vermeldde(n) (zie respectievelijke vragenlijsten, DVZ), zeker aangezien i) uw broer het incident aan de door u geschetste problematiek met schuldeisers verbindt, ii) er 2 familieleden om het leven kwamen, iii) uw broer bij het incident dermate gewond raakte dat hij een amputatie moest ondergaan én iv) u in uw vragenlijst wél spontaan informatie gaf over uw broer R. (...). U werd met deze vaststelling geconfronteerd (CGVS 2, p.3). U schrijft de omissie achtereenvolgens toe aan het feit dat u te horen kreeg dat u enkel over uw problemen moest praten, u wel zei dat heel uw familie naar Europa moest komen, om vervolgens te beweren dat u tijdens uw eerste gehoor door het CGVS toch enigszins aan voormeld incident refereerde (CGVS 2, p.3), hetgeen echter nergens blijkt uit de weergave van uw gehoor op 16 maart 2015 (CGVS 1). Gezien de ernst van de feiten én de vaststelling dat het incident waarvan uw broer het slachtoffer werd verbonden zou zijn met uw vervolgingsproblemen, mocht verwacht worden dat u en/of uw echtgenote voormeld incident toch zouden aanhalen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ook al zou u dit in summere of bedekte termen doen, quod non in casu. Ook opvallend is dat uw broer de dood van zijn dochter in eerste instantie in 2010 situeerde, om dit naderhand in september 2011 te doen. Het geheel van de hiervoor gedane vaststellingen werpt reeds een smet op de geloofwaardigheid van het betreffende incident.

In het verlengde van de vorige vaststelling moet worden opgemerkt dat u en uw broer tegenstrijdig bleken over deze laatste zijn hospitalisatie, ten gevolge van het ongeval.

Uw broer verklaarde (CGVS 1, Z. (...), p.6) dat hij ten gevolge van het ongeval 3 à 4 maanden gehospitaliseerd werd, uzelf houdt het op “tussen de 2 en de 3 maanden” (CGVS 2, p.2). De vraag of u uw broer ging bezoeken, beantwoordt u – stellig – positief. Op de daaropvolgende vraag hoe vaak u uw broer ging bezoeken, geeft u aan dat u dit meermaals deed en u voegt eraan toe dat u uw broer de eerste dagen zelfs elke dag bezocht (CGVS 2, p.2). Uw broer was bij bewustzijn en herkende u (CGVS 2, p.2). Uw broer Z. (...), van zijn kant, beweerde echter achtereenvolgens (CGVS 1, Z. (...), p.6) dat u hem goed als nooit ging bezoeken, omdat het voor u te gevaarlijk was, om ten slotte te stellen dat het slechts om een eenmalig bezoek ging en dat er wel contact was via de familie, maar quasi geen contact

in het ziekenhuis zelf. U werd geconfronteerd met de uiteenlopende verklaringen van uzelf en uw broer, waarop u stellig de verklaring van uw broer ter zake ontkent en herhaalt dat u uw broer de eerste dagen zelf dikwijls bezocht (CGVS 2, p.3). U schrijft de tegenstrijdigheid tevens toe aan mogelijke geheugenproblemen van uw broer (CGVS 2, p.3). Welnu, het Commissariaat-generaal kan aannemen dat uw broer sedert enige tijd en sinds zijn verblijf in België nog meer gezondheidsproblemen heeft, waaronder ook wat psychologische problemen (zie stuk xx: groene map, Z.B. (...)), maar tot op heden werd geen overtuigend bewijs aangevoerd waaruit blijkt dat uw broer zijn cognitieve vaardigheden dermate ontoereikend zijn, zodat hij niet in staat zou zijn om een coherent relaas naar voor te brengen. Uw broer alludeerde zelf ook meermaals naar problemen met zijn geheugen doorheen zijn gehoren, en legde daaromtrent een psychologisch rapport over (zie document 4 in administratief dossier). Het betreffende attest maakt gewag van psychologische en fysieke klachten, en vermeldt dat u geheugenproblemen zou hebben. Er kan begrip opgebracht worden voor eventuele psychische moeilijkheden die uw broer zou hebben, doch zijn attest is geenszins van die aard dat het bovenstaande tegenstrijdigheden zou kunnen verklaren; behalve de loutere vermelding dat u geheugenproblemen zou hebben, blijkt nergens uit dit stuk enig objectief medisch of neuropsychologisch onderzoek dat de geheugenproblemen van uw broer zou kunnen staven. Hieraan kan toegevoegd worden dat de opsteller van het attest, een in België actieve psycholoog, kan geen objectieve of betrouwbare uitspraken over de oorzaken van voormelde klachten doen. Welnu, uit het attest van uw broer blijkt zodoende niet dat zijn cognitieve geheugen dermate is aangetast, dat hij niet in staat is om een coherent relaas naar voor te brengen. De tussen uw broer en uzelf vastgestelde tegenstrijdigheid kan bijgevolg niet toegeschreven worden aan zijn psychologische of mentale toestand. De vaststelling dat u en uw broer tegenstrijdig zijn over de frequentie van bezoeken aan uw broer in een periode dat deze laatste gehospitaliseerd was ten gevolge van een ongeval, dat veroorzaakt zou zijn door uw belagers, doet vragen rijzen over zowel de omstandigheden en het moment van de hospitalisatie, maar tevens aan de oorzaak en toedracht van de hospitalisatie van uw broer. Uzelf en uw broer maken dan ook niet aannemelijk dat deze laatste een amputatie diende te ondergaan, ten gevolge van een gerichte aanval, die het gevolg was van uw persoonlijke problemen (met schuldeisers). Het Commissariaat-generaal sluit niet uit dat uw broer in het verleden daadwerkelijk bij een (verkeers)ongeval betrokken was, ten gevolge van dit ongeval zijn dochter en zijn zus verloor en dermate gewond raakte dat hij een amputatie diende te ondergaan, maar hecht geen geloof aan de door jullie geschetste toedracht, kennelijk verbonden aan uw persoonlijke vervolgingsproblematiek."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met de loutere herhaling van de uitleg dat de vragenlijst kort was en dat zij te horen kregen dat zij het enkel over hun eigen problemen moesten hebben, doen zij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze uitleg gedane vaststellingen.

Dat het foutief weergegeven van het jaartal van overlijden van diens dochter door verzoekers broer een 'vergetelheid' zou betreffen, kan verder bezwaarlijk ernstig worden genomen. Het overlijden van zulk naast familielid, dat bovendien zou hebben plaatsgevonden in het kader van een dermate bepalende gebeurtenis als een auto-ongeluk waarbij zowel verzoekers broer zelf als diens zus eveneens betrokken waren, is dermate ingrijpend dat het geenszins onredelijk was om te verwachten dat verzoekers broer over het jaartal van overlijden coherente verklaringen zou afleggen.

Met de loutere herhaling en bevestiging van verzoekers verklaringen omtrent de gang van zaken in het ziekenhuis en met het loutere betwisten van het gegeven dat dit motief als weigeringsmotief kan gelden, doen verzoekende partijen verder geen afbreuk aan de motivering dienaangaande. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker en diens broer eensluidende verklaringen zouden afleggen over de nasleep van het ingrijpende ongeval dat plaatsvond in het kader van en voortvloeide uit verzoekers problemen.

Voor het overige beperken verzoekende partijen zich ertoe de nadruk te vestigen op de door verzoekers broer aangehaalde psychologische problemen (waaronder geheugenproblemen), op de inhoud van het gehoorverslag van het CGVS van verzoekers broer en op het door verzoekers broer bij het CGVS neergelegde psychologische attest. Met het loutere herhalen, bevestigen en benadrukken van deze elementen, doen verzoekende partijen echter geenszins afbreuk aan de terechte en pertinente vaststellingen die hieromtrent zijn opgenomen in de voormelde motivering. Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat de door verzoekers broer aangevoerde psychologische problemen niet kunnen volstaan om een verklaring te bieden voor de vastgestelde inconsistenties en incoherenties tussen de verklaringen van verzoekende partijen en de broer van verzoeker.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

"De ernst van de door u geuite vrees (voor schuldeisers) kan overigens in vraag gesteld worden op basis van de vaststelling dat uw vader, J.B. (...) (O.V.X) klaarblijkelijk in 2016 terugkeerde naar jullie herkomstregio. U schrijft deze terugkeer toe aan de problemen van nog een andere broer, D. (...).

Deze laatste zou reeds in 2014 zijn teruggekeerd (CGVS 4, p.3). U weet eigenlijk niet (precies) waarom hij terugkeerde, maar u geeft wel aan dat hij, eveneens omwille van uw problemen, naar Europa kwam. In deze context verklaart u trouwens dat u "destijds iedereen (van uw familie) deed vertrekken" (omwille van uw problemen) (CGVS 4, p.3). Hoewel u beweert (CGVS 4, p.2) dat uw vader het plan had om zo snel mogelijk naar België (Europa) terug te keren, doet de vaststelling dat zowel uw broer als uw vader, respectievelijk in 2014 als in 2016 naar de Russische Federatie terugkeerden (en meer bepaald naar Tsjetsjenië, de plaats waar uw familie jullie probelemen zouden gekend hebben), afbreuk aan de ernst van de door u geuite vrees, zeker in het licht van de vaststelling dat voormelde familieleden ook omwille van uw problemen naar Europa kwamen, met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming."

Verzoekende partijen slagen er niet in deze motieven te ontkrachten. Waar zij beweren dat verzoekers broer D. ingevolge diens psychiatrische aandoening tegen zichzelf moet worden beschermd en dat verzoekers vader bijgevolg niet anders kon dan ook terug te keren naar Tsjetsjenië, dient te worden vastgesteld dat zij dit niet staven en dat dit wordt tegengesproken door het gegeven dat verzoekers broer dermate lang (van 2014 tot 2016) zonder de bijstand van verzoekers vader in Tsjetsjenië vertoefde. Zelfs indien de uitleg van verzoekende partijen zou kunnen worden gevolgd, dan nog dient te worden opgemerkt dat het gelet op de aangevoerde problemen en vrees en de beweerde imminente nood aan internationale bescherming in hoofde van zowel verzoekende partijen als hun familieleden niet aannemelijk is dat verzoekers broer en vader Tsjetsjenië niet onmiddellijk opnieuw verlieten, noch dat zij er blijkbaar geen verdere, ernstige problemen kenden.

Waar verzoeker tijdens zijn laatste gehoor bij het CGVS daarnaast nog stelde dat hij iets wist over de aanslag tegen de vader van de president, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt dat de ernst van dit asielmotief op fundamentele wijze wordt ondergraven doordat verzoeker dit slechts aanhaalde bijna drie jaar na aankomst in België en tijdens zijn allerlaatste gehoor bij het CGVS. Dat dit te wijten zou zijn geweest aan de tolk(en) die hem ter beschikking werden gesteld, wordt door verzoekende partijen geenszins hard gemaakt. Zij tonen hun beweringen inzake de nationaliteiten van de tolken die verzoeker bijstonden in de loop van zijn asielprocedure namelijk niet aan. Daarenboven had verzoeker de mogelijkheid om bezwaar te formuleren of zich te verzetten tegen het plaatsvinden van zijn eerdere gehoren in de aanwezigheid van de indertijd ter beschikking gestelde tolken en had hij hiervan melding moeten maken indien hij werkelijk van oordeel was dat hun aanwezigheid hem ervan weerhield om een dermate belangrijk element als een vrees voor vervolging ingevolge zijn kennis over de aanslag tegen de vader van de president te vermelden. Verzoeker deed dit blijkens de stukken in zijn administratief dossier echter niet. Dat verzoekende partijen ingevolge voormeld incident enige vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren, wordt overigens eveneens ondergraven doordat zij in het onderhavige verzoekschrift zelf duidelijk aangeven dat dit niet de directe aanleiding vormde voor hun vertrek uit Tsjetsjenië. Verzoekende partijen laten de terechte vaststelling daarenboven onverlet dat verzoeker niet bij machte bleek om hun vrees in dit kader te concretiseren en dat hij bleef steken in hypothetische verklaringen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangevoerde asielmotieven en vrees voor vervolging.

De door verzoekende partijen neergelegde documenten, opgenomen in de mappen 'documenten' in de administratieve dossiers, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gezien gelet op het voorgaande geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die uit dit geschil met de Tsjetsjeense autoriteiten zouden zijn voortgevloeid en verzoekende partijen bijgevolg niet aantonen dat zij ingevolge dit geschil in het verleden reeds werden gevisieerd of vervolgd, is het niet aannemelijk dat verzoekende partijen ingevolge dit geschil bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst plots wel zouden worden gevisieerd en kunnen verzoekende partijen niet volstaan met een verwijzing naar dit geschil om in hun hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen en in acht genomen dat zij zich in dit kader op geen andere elementen beroepen, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissingen op basis van de in de administratieve dossiers opgenomen landeninformatie verder met recht gemotiveerd als volgt:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

Verzoekende partijen ondernemen niet de minste poging teneinde de voormelde motieven of de landeninformatie waarop deze motieven gesteund zijn te ontkrachten. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind en kan niet worden aangenomen dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoekende partijen van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Waar verzoekende partijen ter terechtzitting in kopie drie documenten neerleggen afkomstig van hun land van herkomst, zijnde een medisch attest, een vordering 159 en een attest ter bevestiging van de opening van een strafrechtelijk onderzoek, wijst de Raad er evenwel op dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624)."

Waar verzoeker bijkomend wijst op het gegeven dat zijn procedure, net als deze van zijn broer en diens echtgenote, lang duurde en hieruit afleidt dat er vermoedelijk lang over zijn dossier werd gediscuteerd, dient te worden opgemerkt dat dit betoog omwille van dezelfde redenen als deze aangehaald in het voormelde ten aanzien van zijn broer en diens echtgenote gevelde arrest geen ander licht kan werpen op de in dit arrest gedane vaststellingen.

Waar verzoeker daarnaast extra nadruk vestigt op het aangevoerde auto-ongeval in 2011 en op de door hem reeds bij het CGVS aangevoerde en gestaafde psychologische problemen (waaronder geheugenproblemen), dient te worden vastgesteld dat deze elementen reeds het voorwerp uitmaakten van, werden behandeld bij en terdege in rekening werden gebracht in het voormelde arrest van de RvV, geveld ten aanzien van verzoekers broer B.D. en diens echtgenote Z.R.. Verzoeker reikt geen elementen aan die de motieven die dienaangaande in dit arrest zijn opgenomen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Daar waar verzoeker ter terechtzitting in kopie dezelfde drie documenten neerlegt afkomstig van zijn land van herkomst als deze neergelegd door zijn broer en schoonzus, zijnde een medisch attest, een vordering 159 en een attest ter bevestiging van de opening van een strafrechtelijk onderzoek, wijst de Raad er evenwel op dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Derhalve gelden de in het voormelde arrest van de RvV opgenomen motieven ook en onverkort voor verzoeker.

2.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT